

[Ib Nørlund.]

ikke benytte sig af begge udveje her til at klare frisag for sin stilling.

Hvad jeg ikke nåede at få sagt sidst til fremskridtspartiets repræsentant, som fandt det komisk, at man tog denne sag op, var dette: ja, det kan man måske forstå, når man hører de udtalelser om den afrikanske befolkning, som ellers kommer fra det partis side. Men der er nu ikke noget komisk i det, hvis Danmark gav sig til at opfylde nogle FN-resolutioner, som man har stemt for.

Ordføreren for forslagsstillerne (Kristine Heltberg) (SF):

Jeg vil først og fremmest takke ministeren for dementiet. Det var jo ret uhyggelige perspektiver, der var i de pressemeddelelser, vi så for nylig i verdenspressen og også i Information, så det glæder mig, hvis det bygger på misforståelser.

Jeg vil i øvrigt sige, at det forekommer mig, at netop den meget velvillige holdning over for Namibiaspørgsmålet, der er kommet til udtryk både fra hr. Stinus' og hr. Jørgen Peder Hansens side og fra andre sider her i salen, måske kan medvirke til, hvis der internationalt set skulle være en vis fornemmelse af valenhed fra dansk side, at give indtryk af, at vi åbenbart altså ikke er så valne i denne sag, som man kunne få indtrykket af efter den af hr. Ib Nørlund omtalte afstemning i 4. udvalg.

Men jeg vil gerne udtrykke det som mit håb, at man overvejer, hvorvidt dette juridiske grundlag, man ikke rigtig kan se, ikke alligevel skulle være til stede, og hvorvidt denne økonomisk set tomme, men politisk set meningsfyldte demonstration til fordel for FN og til fordel for Namibia ikke trods alt kunne gennemføres, når der i og for sig fra så mange sider er udtrykt sympati for selve den sag, det i virkeligheden drejer sig om.

Udenrigsministeren (Guldberg):

Kun det svar til hr. Jørgen Peder Hansen, at mit forslag om at drøfte stillingen til Namibiarådet lidt nærmere i hvert fald ikke skulle opfattes som valenhed. Sandheden er jo den, at dette råd indtil for nylig har været meget ensidigt sammensat — det ved alle — og der har af vestlige lande kun været Tyrkiet.

Nu bliver der formentlig en vis bevægelse i det — det var det, jeg var inde på — og måske også en vis nordisk bevægelse i det. Det er da klart, at det så kan blive udtryk for valenhed, hvis man ikke vil være med. Men jeg synes, man skal drøfte lidt nærmere — også fordi det godt kan være, der er problemer — spørgsmålet om en vis nordisk arbejdsdeling i sådanne ting. Vi har altså en placering lige i øjeblikket, der måske anbringer os i en særlig stilling, så det er altså ikke et valent svar, fordi der er visse ting, man lige skal overveje.

Poul Boeg (CD):

Jeg var en af dem, der påpegede, at det fornødne juridiske grundlag ikke var til stede, men det synes ikke at have overbevist bl. a. ordføreren for forslagsstillerne. Jeg har derfor taget teksten frem til den lov, der har dannet grundlag for anordningen af 1968, nemlig lov nr. 156 af 10. maj 1967. I § 1 i denne lov står der følgende:

„Efter forhandling med det udenrigspolitiske nævn kan der ved kgl. anordning træffes sådanne forholdsregler, som Danmark i medfør af De Forenede Nationers pagt er forpligtet til at iværksætte til gennemførelse af beslutninger, der er truffet af sikkerhedsrådet i overensstemmelse med art. 41 . . .“ osv.

Derefter kommer der en række henvisninger til De Forenede Nationers pagt.

Det vil med andre ord rent juridisk sige, at så længe der ikke foreligger en sådan vedtagelse efter FN-pagtens kap. 7, foretaget af FN's sikkerhedsråd, så er der ikke grundlag for at anvende loven af 10. maj 1967.

Så må jeg måske lige have lov til, medens jeg er heroppe, også at gøre en bemærkning til hr. Ib Nørlund, der var inde på dette med vore afstemninger i De Forenede Nationer i december 1973. Jeg synes, at Folketingstidende på dette punkt bør være noget mere komplet, og derfor vil jeg gerne have lov til at henvise til, hvad der står i beretningen til folketinget fra udenrigsministeriet om FN's 28. generalforsamling, dels på side 265, dels i bilag 23.

Det, der fremgår af disse aktstykker, er jo, at begrundelsen for, at man den 4. december 1973 ikke stemte for, men indskrænkede sig til at afstå fra at stemme i 4. valg, var, at sagen på det tidspunkt var til